

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Пловдив , 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и седми май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Христо Д. Симидчиев

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглева

при участието на секретаря Величка В. Илиева
в присъствието на прокурора Галина Андриянова Андреева-Минчева (ОП-Пловдив)

като разгледа докладваното от Силвия Ал. Цанкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215300601033 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 260063 от 09.03.2021 г. по НОХД № 2082/2020г., Районен съд-Пловдив, 20 н.с. е признал подсъдимия М. Ю. Х. за виновен в извършване на престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, като му е наложил наказание 1 година и шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено за срок от пет години, както и глоба в размер на 400 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от две години. Съдът се е произнесъл по направените разноси и по приложението на чл.59 от НК.

Срещу присъдата е депозирана жалба от защитника на подсъдимия-адв.Д.П., в която се навеждат доводи относно неправилност на съдебния акт, поради неговата незаконосъобразност. В този смисъл се иска отмяна на обжалваната присъда, като се постанови нова, с която да бъде оправдан подсъдимият.

Представителят на Окръжна прокуратура-Пловдив в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на депозираната жалба, като намира атакувания съдебен акт за законосъобразен и обоснован, а наложените с него санкции счита за справедливи и съобразени с всички относими към индивидуализиране на наказанието обстоятелства. Поради изложеното предлага първоинстанционната присъда да бъде потвърдена във всичките ѝ части.

В съдебно заседание подсъдимият се представлява от упълномощения си защитник адв. Д.П., който поддържа искането за отмяна на обжалваната присъда, като аргументира претенцията си относно недоказаност на повдигнатото обвинение, акцентирайки върху неспазването на нормативно разписаната процедура, предвидена за установяване употреба на алкохол от водачите на МПС, което според защитата води до опорочаване на изискуемия надлежен ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта на водача Х.. Въз основа на изложеното се правят изводи относно липсата на категорична установеност, че изследваната от химическата експертиза кръв е именно на подсъдимия, с което защитата обосновава претенцията си за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяването на нова, с която да бъде оправдан подсъдимият по така повдигнатото му обвинение по чл.343б, ал.1 от НК.

При упражняване правото си на лична защита подсъдимият Х. поддържа изложеното от своя защитник, а в последната си дума заявява, че ако е имал намерение да се избегне наказателната отговорност за процесното престъпление против транспорта, е можело да откаже да бъде тестван с техническо средство, респ. да даде кръв за медицинско изследване. Въз основа на това твърдение подсъдимият аргументира позицията си, че е бил ръководен от ясната представа, че е „изпил две бири“, които не биха могли да доведат до отчитането на значителна концентрация на алкохол.

Пловдивският окръжен съд, като въззивна инстанция, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, служебно и във връзка с направените оплаквания, доводи и съображения на страните, прие, че искането на защитата за отмяна на първостепенната присъда се явява неоснователно.

Пред първоинстанционния съд се е развило съдебно следствие по общия ред. Въз основа на събраните по делото по реда и със средствата, предвидени в НПК, доказателства и доказателствени средства – изцяло от показанията на свидетелите Ж. К. – М., Л. Д., В. О., Л. А., частично от обяснения на подсъдимия Х. в кредитираните от съда части, писмените доказателства: протокол за оглед на местопроизшествие от 19.04.2019 г. ведно с фотоалбум 14.05.2019 г., протокол за оглед на местопроизшествие от 20.04.2019 г., копие на протокол за ПТП от 19.04.2019 г., акт за установяване на административно нарушение бл. № 917953 от 19.04.2019 г., талон за изследване от 19.04.2019 г., протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби, справка за нарушител, характеристична справка, справка за съдимост, както и въз основа на изготвената по досъдебното производство химическа експертиза– първоинстанционният съд е приел следната фактическа обстановка:

Подсъдимият М. Ю. Х. е роден на 07.12.1981 год. в гр. К., живее в същия град. Той е българин, български гражданин е, има средно образование, работещ е, женен, не е осъждан. Има ЕГН: *****.

Подсъдимият М.Х. бил служител на Министерството на вътрешните работи повече от десет години като към момента на процесното деяние е заемал длъжността „младши разузнавач“ към Сектор „Криминална полиция“ във 02-ро РУ при ОДМВР-Пловдив. Същият бил правоспособен водач на МПС и понеже живеел в гр. К., същият ежедневно пътувал до работното си място в гр. Пловдив и обратно до дома си с личния си автомобил „Фолксваген Голф“ с рег.№ ***.

На 19.04.2019 г., след края на работния ден и преди да потегли за дома си в гр. К., подсъдимият употребил алкохол. Въпреки този факт, се качил в автомобила си и тръгнал в посока гр. К.. Било около 21.00 часа, когато подсъдимият, управлявайки автомобила си, се намирал преди с. Труд, в посока от гр. Пловдив за гр. К., на път II-64, 48-ми километър. Въпреки че вече се било стъмнило и валил лек дъжд, пътят бил проходим и шофьорите разполагали с добра видимост на светлината на фаровете на автомобилите си.

В същото време в посока за с. Старосел по същия път се придвижвала и

свид. Ж. К.-М., която управлявала лек автомобил „Шкода Фелиция“ с рег. № ***.

Около 21.00часа подсъдимият, предприемайки маневрата „изпреварване“ с управлявания от него автомобил, се озовал пред автомобила на свид. М.. При изпълнение на маневрата, обаче поради липсата на необходима дистанция между двете коли, между управлявания от подсъдимия автомобил и този, управляван от свидетелката, настъпил удар–за автомобила на подсъдимия–в предната му част, а за този на свидетелката – в задната му част. Вследствие на удара, колата на М. се завъртяла няколко пъти и напуснала пътното платно, след което се установила пропаднала в стръмна канавка.

Незабавно след сблъсъка, подсъдимият също преустановил движението си, слязъл от автомобила и отишъл при колата на свидетелката. Извинил се за станалото произшествие и я попитал дали е добре. В този момент на мястото спрели и свидетелите Д. и О.–младши автоконтрольори при РУ-Труд на ОДМВР-Пловдив, които минавали по пътя в изпълнение на служебните си задължения.

С оглед констатираното ПТП, полицейските служители обезопасили района, установили самоличността и проверили здравословното състояние на двамата водачи. С оглед механизма на възникване на произшествието и с оглед събраните от подсъдимия Х. и свидетелката М. данни за случилото се, участниците в пътнотранспортното произшествие били тествани за употребата на алкохол посредством техническо средство–Алкотест-7510. Пробата на свидетелката М. била отрицателна, но тази на подсъдимия отчела концентрация на алкохол в издишания през устата му въздух от 1.81 на хиляда.

На подсъдимия Х. бил съставен АУАН, серия Д, с бл.№ 917953 от 19.04.2019г. за констатирани нарушения по ЗДвП – причиняване на ПТП и управление след употреба на алкохол с горепосочената концентрация, установена с техническо средство. Подсъдимият подписал акта, излагайки възражение, че не е съгласен с показанието на дрегера. Бил издаден и връчен на Х. талон за медицинско изследване с бланков № 0021488/19.04.2019г., като това се случило в 21.49 часа. Подсъдимият бил отведен от органите на МВР в

УМБАЛ-Пловдив, където в 23.30 часа му била взета кръвна проба по съответния за това ред.

След вземане кръвната проба на подсъдимия същата била изследвана в Специализирана химическа лаборатория при „УМБАЛ-Пловдив“ АД, като за резултата от изготвената химическа експертиза на кръвната проба на Х. бил изготвен протокол с № 248/22.04.2019г., в който било отразено, че установената концентрация на алкохол в кръвта му е 1.98 на хиляда.

Съдът от първата инстанция е кредитирал заключението на вещото лице, като е преценил, че е компетентно изготвено и с необходимите професионални знания и опит в съответната област.

Въззивната инстанция прие, че районният съд е извършил коректен доказателствен анализ, който съответства на правилата на обективната логика и е споделим. Изведените фактически констатации се базират на необходимите и достатъчни доказателствени източници, които са преценени добросъвестно и в съответствие с действителното им съдържание. Информацията от гласните доказателствени средства е проверявана за достоверност при съпоставки със съдържанието на писмените доказателства и с експертните изводи. Не се наблюдава и игнориране на доказателствени източници или позоваване на такива, които не се намират по делото.

На обясненията на подсъдимия Х., представляващи основно доказателствено средство, но и средство на защита, районният съд е отдал нужното внимание, чрез анализ на съдържащото се в тях през призмата на процесуалното качеството на подсъдимия и оценявайки съответствието, респективно, противоречието на заявените факти с извличащите се от останалите доказателства. Първият съд е бил прав да не кредитира твърдението на подсъдимия, че е изпил две бири преди да предприеме управление на личното си МПС на инкриминираната дата. То не съответства на експертното заключение, установило концентрация на алкохол 1,98 промила, като няма основание да се приеме защитната теза, че резултатите от изследването са манипулирани, вкл. и че изследваната кръв е възможно да е на друго лице, като се навеждат възражения относно допуснати нарушения на процедурата по установяване количеството алкохол в кръвта на подсъдимия. Коректно и обосновано районният съд е отговорил на наведените от защитата

доводи относно нарушаване на регламентираната процедура, като е взел становище и за липсата на съмнение в достоверността и обективността на изложеното от разпитаните свидетели полицейски служители и лекаря, с чието участие е била взета кръвната проба. В останалата им част обясненията на подсъдимия кореспондират с другите, събрани по делото доказателства и поради това правилно са ползвани при постановяване на присъдата като достоверни в тази им част.

*

С оглед на тази фактология на инкриминираното събитие наказателноправното квалифициране се явява законосъобразно. Настоящата инстанция се съгласява с мнението на първия съд, който е споделил предложеното от прокурора правно окачествяване на деянието като престъпление по чл.343б, ал.1 от НК. Изложени са правилни и споделими разсъждения за обективните съставомерни елементи, като изпълнителното деяние е осъществено посредством управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, в конкретния случай 1,98 на хиляда, установено по надлежния ред.

Неоснователни са възраженията на защитата, направени пред ПРС и пред настоящата въззивна инстанция, че при изготвяне на химическата експертиза са били нарушени изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно чл.3, ал.1 от цитираната Наредба при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство. Съгласно чл.4 от същата наредба в случаите, когато контролните органи задължително посещават на място пътнотранспортно произшествие, се извършва проверка с техническо средство за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, което изискване също е било изпълнено. Процесният случай е бил именно такъв и контролните органи са посетили мястото на ПТП, след което са пристъпили към проверка на водачите, вкл. и на подсъдимия с техническо средство. Съгласно чл.6 от Наредбата в акта за установяване на административно нарушение контролният орган вписва часа и начина на

извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство или резултата от теста и номера на талона за изследване. Показанията на техническото средство се вписват в акта за установяване на административното нарушение и в талона за изследване до втория знак след десетичната запетая включително. Тези изисквания, предвидени в наредбата, също са спазени. Съгласно чл.7, ал.3 от същата наредба, когато с техническо средство е установена концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване. Видно от показанията на двамата свидетели-полицейски служители и съставения АУАН, а също и от показанията на разпитания свидетел-лекар се установява, че подсъдимият е бил доведен от полицейски служители. Спазено е изискването, предвидено в чл.11 от Наредбата, според което медицинското изследване и вземането на проби за химическо и химико-токсикологично лабораторно изследване се извършва в спешните отделения на многопрофилните лечебни заведения за болнична помощ и във филиалите на центровете за спешна медицинска помощ (ЦСМП). В случая вземането на кръвна проба е извършено в лечебно заведение от вида на посочените в наредбата.

С основание първостепенният съд е приел липсата на основание да се приеме опорочаване на процедурата по вземане на кръв от подсъдимия, предвид лицето, което я е взело. Изводът, че това е сторено отново според изискванията на Наредбата, правилно районният съд е аргументирал с показанията на свидетелите Ж. К.-М., Л. Д., В. О. и Л. А.. Съгласно чл. 12 от Наредбата медицинското изследване се извършва от лекар, медицинска сестра, акушерка или фелдшер, съответно лекарски асистент. Така че независимо дали изследването е извършено от лекар или от медицинска сестра под наблюдение на лекар, не би било налице отклонение от разписаното в Наредбата. Спазено е и изискването на чл.12, ал.2 от Наредбата лицето, извършило медицинското изследване и това, което е контролирало вземането на пробата за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, да се уверят в самоличността на изследваното лице чрез документ за самоличност. Акцентираща се в оплакването за опорочаване на процедурата с

неспазване на предвиденото в чл. 3, ал.3 от Наредбата изискване, според което талонът по ал. 2 се придружава от осем стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване и добавена в края цифра от 1 до 8. Това оплакване не следва да бъде споделено, доколкото в случая установяването на алкохол е осъществено посредством химическа експертиза. Независимо от наличието или липсата на поставени стикери в талона, самоличността на лицето е установена при прегледа му от медицинските лица в лечебното заведение, пробата е взета също съобразно предписанията в Наредбата от посочените в Наредбата лица, както правилно е отбелязал и районният съд. Ето защо правилен е крайният извод, че, доколкото в случая установяването на количеството алкохол в кръвта на водача е било осъществено посредством химическо изследване, по този начин е игнориран резултата от Дрегера. Ето защо, липсата на въпросните стикери по никакъв начин не опорочава процедурата по установяването на количеството алкохол, изследвано в кръвта на Х. и не внася съмнение, че пробата е била взета именно от подсъдимия. Въпросният пропуск, върху който акцентира защитата, е несъществен и според настоящия въззивен състав и не е от такова естество, че да изведе становище относно осезаемо неспазване на надлежния ред за установяване на алкохолна концентрация до степен, че да породи съмнение относно достоверността на резултата от проведеното химическо изследване, респ. относно самоличността на лицето, чиято кръв е изследвана.

От субективна страна, престъплението е извършено с пряк умисъл. Подс.Х. е съзнавал общественоопасния характер на деянието, а именно, че управлява МПС след употреба на алкохол, предвиждал е и е искал настъпването на общественоопасните му последици.

Изложеното дотук квалифицира искането на защитника на подсъдимия за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателна такава като неоснователно и законно основание за ревизия на присъдата в тези ѝ части не се открива от въззивния съд.

Не така стои въпросът с присъдата в санкционната ѝ част. Проследявайки внимателно процеса по индивидуализация на наказанията, се откриват известни нарушения, които са рефлектирали върху справедливостта на определеното с присъдата наказание лишаване от свобода. Съзира се

известно недооценяване в становището на районния съд на смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства, макар същите да са изчерпателно отразени, което е довело до известен дисбаланс на наложеното с присъдата основно наказание. Като съд по фактите и по правото, окръжният съд е длъжен да извърши самостоятелен анализ на визираните в чл.54 от НК обстоятелства и да изложи собственото си становище по този въпрос.

Коректно, в полза на подсъдимото лице, районният съд е отчетел като смекчаващи отговорността му обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, изключително добрите му характеристични данни и трудовата му ангажираност. Уместно е да се уточни към добрата личностна характеристика на Х., липсата на данни за каквито и да са предходни общественоопасни прояви за един относително продължителен период от около 38 години, което обстоятелство го описва като лице, принципно спазващо установения в страната правов ред.

В ущърб на подсъдимия няма как да не се отчетат немалката концентрация на установеното количество алкохол в кръвта на Х., както и настъпилото ПТП. Коректно тези обстоятелства са обусловили и определянето на един сравнително продължителен срок на наказанието лишаване от правоуправление за период от 2 години.

На базата на посоченото дотук, настоящият състав споделя виждането на районния съд, че не са налице условията на чл.55 от НК, тъй като смекчаващите отговорността обстоятелства не са нито многобройни, нито е налице изключително такова, което да обуслови извода, че и най – ниското, предвидено в закона наказание, е несъразмерно тежко. Но отчетените от районния съд и допълнително обсъдени от този съд особености и конкретни характеристики на стореното, а и на дееца, в контекста на съпоставката на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, преценени не на принципа на простата аритметика, а съобразно тяхната относителна тежест и значение, мотивира окръжният съд да счете, че справедливо, съответно на конкретно извършеното и на дееца, е наказание „лишаване от свобода“, определено в размер равен на минимума, предвиден в НК за това престъпление. По тези съображения първоинстанционната присъда следва да се измени с намаляване размера на наложеното на подс. Х. наказание от 1

година и 6 месеца лишаване от свобода на 1 година лишаване от свобода.

Императивно законът предвижда кумулативно налагане и на имуществена санкция и лишаване от правоуправление на МПС за престъплението по чл.343б, ал.1 от НК и както бе отбелязано по-горе, справедливо е оразмерено наказанието по чл.37, ал.1, т.7 от НК за срок от две години, предвид обсъдените по-горе отегчаващи отговорността обстоятелства.

Справедлив е и размерът на наказанието глоба, определен от първостепенния съд, поради което не се налага ревизиране на обжалваната присъда в тази ѝ част.

Налице е специфика при индивидуализация на кумулативните санкции, изразяваща се във възможността размерът на кумулативните допълнителни наказания по чл. 57, ал. 2 от НК да се определи при известно отклонение от правилата на чл. 54 и чл. 55 от НК - въз основа на обстоятелства, които може да не са нито смекчаващи, нито отегчаващи. Тази особеност е била предмет на обсъждане и в практиката на ВКС, като е застъпвано становище, споделяно и от настоящия съд, че допълнителното кумулативно наказание може да бъде индивидуализирано в известно отклонение от обстоятелствата, отчетени при определяне на основното наказание /напр. Решение № 372-2008-III/. Това е така, предвид допълнителното изискване, поставено от разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от НК, че при определяне размера на кумулативните санкции, те в своята съвкупност трябва да отговарят на целите, посочени в чл.36 от НК. Наистина в правната литература, а и в съдебната практика не се отделя дължимото внимание на обстоятелствата, подлежащи на обсъждане при индивидуализиране на допълнителните наказания при условията на чл. 57, ал. 2 от НК. Т. напр. според Р. № 693-1993-I „в случаите с предвидени допълнителни наказания съдът най-напред преценява дали въобще е необходимо и целесъобразно те да се налагат. Длъжен е да изложи съображения, за да обоснове защо при конкретните обстоятелства и с оглед правилата по чл. 50, чл. 44-45 от НК и целите по чл. 36 НК на подсъдимия трябва да се наложи такова съчетание от наказания, такъв размер на всяко от тях, както и обратното - защо не трябва да се ползва предоставената от закона възможност.” Анализът на съществуващата съдебна практика, налага

становището, че определени обстоятелства имат съществено значение при отмерване на кумулативните санкции. Т.напр. материалното състояние на дееца е от съществено значение за определяне размера на наказанието глоба, съгласно изричната повеля на чл. 47, ал. 1 от НК, макар същото да няма характер на смекчаващо, нито на отегчаващо отговорността обстоятелство. То влияе на размера ѝ като обстоятелство, което определя възможността за успешното изпълнение на превантивните цели на наложеното наказание глоба /Постановление № 6-1971 на Пленума на ВС/, която по своя размер, трябва да оказва предупредително въздействие върху дееца, а и върху останалите членове на обществото. Това би било постижимо единствено при известна пропорционалност на материалното състояние на дееца и размера на наложеното му наказание глоба. Ето защо определената в конкретния случай глоба в размер на 400 лева, представляващ медианата между минималния, предвиден в закона размер на наказанието глоба за това престъпление и средния размер, се явява коректно отмерена в съответствие с всички индивидуализиращи отговорността на подсъдимия обстоятелства /в т.ч. смекчаващите, отегчаващите и материалното му състояние/.

Справедливо е индивидуализирано и допълнителното наказание лишаване от правоуправление за срок от две години. Многократно в съдебната практика особено при престъпления против транспорта недостатъчната професионална квалификация на дееца или специални умения, респ. поведението му като водач на МПС по принцип и по време на инкриминираните събития, са отчитани при условията на чл. 57, ал. 2 от НК като отделно основание, чието значение в конкретния случай, може да обуслови чувствително увеличаване или намаляване на наказанието лишаване от право. Наложеното в конкретния случай на основание чл. 343г вр. с чл.37 ал.1 т.7 от НК наказание "лишаване от правоуправление" е определено в размер, надвишаващ с една година размера на наказанието лишаване от свобода, като е съобразена разпоредбата на чл.49 ал.2 от НК, както и поведението на подсъдимия като водач на МПС по време на процесните събития.

В обобщение на горното, въззивната инстанция намира, че така определената комплексна санкция е справедлива и съответна на критериите, залегнали в разпоредбата на чл.57, ал.2 от НК. Точно тази комбинация на

разновидови наказания би постигнала целите по чл. 36 от НК.

Споделими, неатакувани и поради това ненуждаещи се от нарочен коментар са и разсъжденията за приложение института на условното осъждане и за определяне на минималния изпитателен срок от три години.

Коректни и подлежащи на потвърждаване са съдебните изводи и по въпроса за приложение разпоредбите на чл. 59 от НК, както и относно разностите по делото.

При извършената цялостна служебна проверка на обжалваната присъда, въззивната съдебна инстанция не установи наличието на съществени и неотстраними процесуални нарушения. По тези съображения, въззивният състав намира, че следва да бъде изменена постановената първоинстанционна присъда единствено в частта ѝ относно наложеното наказание „лишаване от свобода“, а в останалата ѝ част да бъде потвърдена.

С оглед на изложеното и на основание чл.334, т.3, вр. чл.337, ал.1, т.1 и чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260063 от 09.03.2021 г. по НОХД № 2082/2020г. на Районен съд-Пловдив, 20 н.с., като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното на подсъдимия М. Ю. Х. наказание лишаване от свобода от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца на 1 /една/ година.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на протест и обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____